

[Ebba Strange]

sætte ligestillingskonsulenter i alle direktorater, at indføre kønskvotering til de faglige uddannelser og at sikre de kvindelige EFG-elever praktikpladser.

På arbejdsministerens område foreslår vi også flere ligestillingskonsulenter, og vi foreslår særlige foranstaltninger for de kvinder, der er specielt hårdt ramt af arbejdsløshed. Arbejdsministeren nævnedes selv de unge, og fru Helle Degn nævnedes dem, der sådan er i den begyndende midalder. Men det skal være uddannelser, de kan bruge til noget. De tilbud, man har fået efter den nye lov, kan i meget høj grad ikke bruges af de kvinder, vi taler om her, for de står på markedet med en 7-årig skoleuddannelse og uden erhvervs-mæssig uddannelse. Fremfor at gøre dem til sociale tilfælde bør de have positiv særbehandling både i uddannelses- og i arbejdsmarkedssystemet. Det gælder ikke mindst de enlige kvindelige forsørgere, som vi over hele verden får flere og flere af, og som er i en helt specielt udsat situation.

Der ligger også en lang række områder i strategipapiret, som især henvender sig til arbejdsmarkedets parter, og som vi fra SFs side også synes er fantastisk vigtige. Det er spørgsmålet om, hvordan man nu vil få formuleret, at der skal være lige løn for arbejde af lige værdi, og det er spørgsmålet om nedsat arbejdstid og om hensyn til kvinders dobbeltarbejde. Jeg kan ikke nå at komme ind på det hele her, for jeg vil også sige et par ord om det internationale.

Jeg har været ked af at se, at regeringen har fundet det påkrævet at indføre et fodnoteforbehold over for paragraf 259 i strategipapiret, som er apartheidparagraffen. Det vakte nemlig stor tilfredshed i Nairobi blandt de afrikanske lande og blandt de danske Forumdeltagere, at arbejdsministeren tog så skarpt afstand fra apartheid, som hun gjorde på Danmarks vegne.

Jeg skal på SFs vegne sige, at vi er enige i strategipapirets påpegning af, at en stor del af fattigdommen i den tredje verden skyldes den udbyttnings-, protektionisme- og pengepolitik, som de rige vestlige lande fører over for en række u-lande, så vi deler ikke regeringens forbehold over for paragraf 94.

På bistandsområdet har regeringen nu forpligtet sig til en indsats, der specielt tager sigte på at fremme kvinders deltagelse i udviklingsprocessen. Det forudsætter efter vores

opfattelse en omfordeling af bistandsmidler, sådan at de i højere grad føres hen til bestemte sektorer som f.eks. fødevarer, landbrug og infrastruktur, især i Afrika. Det forudsætter en nyvurdering af den anvendte teknik – i erkendelse af, at der er brug for enkle tekniske hjælpemidler, og at udviklingsproblemet ikke først og fremmest er et teknisk problem, men et socioøkonomisk. Der er en vældig styrke i de afrikanske kvinder; det så vi, der var dernede. Hvis deres egne regeringer og bidragsyderlandene ville rette sig efter de anvisninger, der står i strategipapiret, ville disse kvinder kunne blive en afgørende kraft i landenes udvikling.

For Danmarks vedkommende betyder det, at hvis en sådan omlægning skal lykkes, må der afsættes flere ressourcer til at lave forundersøgelser, løbende undersøgelser og efterundersøgelser for at se, om målene nås, og til at ansætte flere folk, gerne kvinder, med særlige forudsætninger for disse ting.

Skal vi gøre os håb om, at de resultater, der kan fremvises i år 2000, er bedre end dem, vi står med i år, er det nødvendigt, at verdenskvindekongresserne fortsætter hvert femte år. Det giver FN-systemet og de enkelte landes regeringer den ansporing, der skal til, for at man kan tro på, at noget vil ske. Vi er fra SFs side tilfredse med, at der er bred enighed om det her i Folketinget, og derfor er det vigtigt, at Danmark fortsætter sine bestræbelser for at få flertal for en sådan beslutning i FN.

Jeg er også, som andre ordførere, enig i, at det er vigtigt, at der i tilknytning til de officielle konferencer afholdes alternative konferencer, hvor kvinder fra hele verden kan mødes frit og drøfte deres problemer, deres håb og deres aktiviteter for at skabe en bedre verden.

Jeg er enig i det, arbejdsministeren sagde i Nairobi: at kvindetåret i det mindste har medvirket til at gøre kvinder og kvindeproblemer synlige. De næste 15 år skal efter vores opfattelse bruges til at forstærke denne synlighed ved også at hjælpe alle de mange usynlige kvinder, som stadig findes ikke alene i u-landene, men også herhjemme i vores egne industrialiserede lande, hjælpe dem frem i synsfeltet og forpligte politikere, organisationer og arbejdsmarkedet på deres problemer.